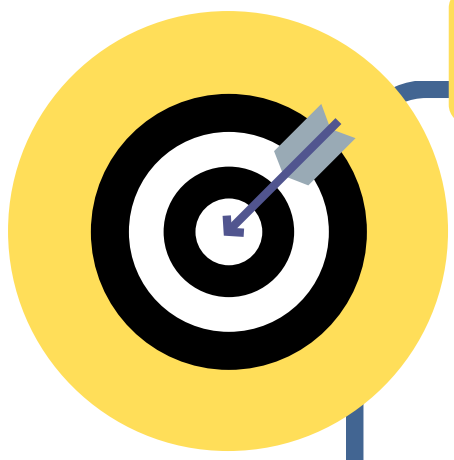

Passos clau per una intervenció efectiva

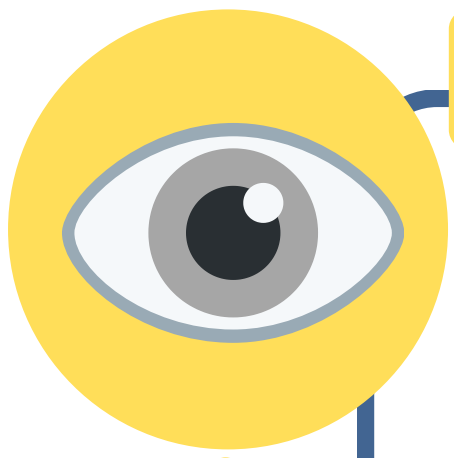
Guies pels terapeutes que treballen amb infants i joves amb paràlisi cerebral

Quan un infant o un jove amb paràlisi cerebral té un objectiu funcional, hi ha un nombre de passos que es recomana que els clínics duguin a terme per a maximitzar els resultats obtinguts.

ESTABLIR OBJECTIUS CENTRATS EN EL CLIENT

El primer pas en la millor intervenció és establir objectius que siguin significatius per l'infant. Els objectius haurien d'estar relacionats amb les activitats de la seva vida real o quotidiana. Els objectius haurien de ser reals i assolibles en un període curt de temps (podrien servir també per aconseguir objectius a llarg termini). El focus de la intervenció haurien de ser les pràctiques directes d'aquests objectius, enlloc d'intentar abordar les deficiències o manca d'habilitats

OBSERVAR L'INFANT DUENT A TERME UN OBJECTIU

El personal clínic ha d'observar el nen/a intentant aconseguir l'objectiu per detectar els factors que en limiten l'assoliment. Això podria incloure qüestions sobre quan i on l'infant necessita o vol participar en l'activitat. Hi poden haver aspectes que es puguin abordar per facilitar l'assoliment de l'objectiu com per exemple: com el nen/a duu a terme la tasca, o els components o disseny de la tasca o l'entorn.

TREBALLAR L'OBJECTIU EN LA SEVA GLOBALITAT

És més probable que la teràpia condueixi a l'assoliment dels objectius quan el focus de la intervenció és un objectiu pràctic directe, enlloc d'abordar-ho des de la perspectiva de les deficiències subjacents. Si el treball de l'objectiu global no és possible, es pot dur a terme mitjançant la posada en marxa d'una part de la tasca per tal de treballar cap a l'assoliment de l'objectiu global.

TREBALLAR EN CONTEXTOS DE LA VIDA REAL O QUOTIDIANA

El treball dels objectius hauria de realitzar-se a casa i/o a la comunitat de l'infant, ja que hi ha factors importants en diferents contextos que impacten en la nostra habilitat per dur a terme una tasca o una habilitat. D'aquesta manera és probable que el nen/a es desenvolupi de forma més eficient i capaç de dur a terme l'objectiu terapèutic fora de l'entorn clínic. Quan la pràctica del treball dels objectius en el seu entorn real no és possible, hauria de ser dins d'un entorn utilitzant recursos que simulin al màxim la vida real o quotidiana del nen/a.

PLANIFICAR PER A UN EXERCICI PRÀCTIC SUFICIENT

Els estudis ens diuen que necessitem practicar una tasca moltes vegades per ser competents i tenir confiança. Un cop l'infant té una estratègia consensuada per dur a terme l'objectiu, els terapeutes i les famílies haurien de planificar quan i on es pot fer l'exercici pràctic, per assegurar que s'exercita suficient perquè el nen/a assoleixi el seu objectiu. Pot donar suport a aquest procés un programa a casa, que reflecteixi els objectius de l'infant i un pla terapèutic consensuat.